

DARK ROMANCE OD AUTORKY FENOMÉNU ŽIVÉ STŘÍBRO

KREV & NÍŽE

CALLIE HART

**KNIHY CALLIE HART
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Fae & alchymie

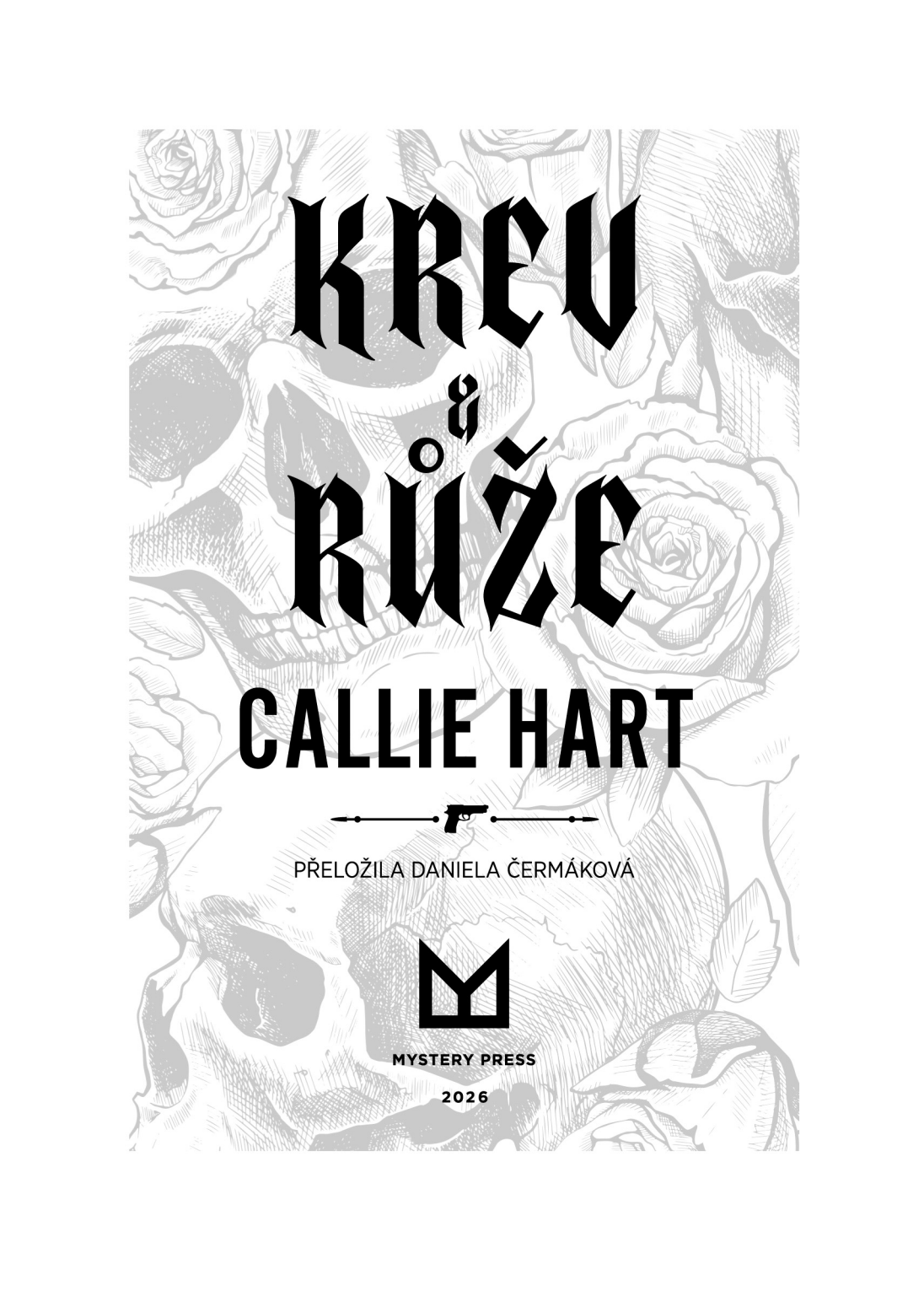
Živé stříbro
Zlatá krev

Krev & růže

Krev & růže

Připravujeme

Trny & hřích

KREV & RŮŽE

CALLIE HART

PŘELOŽILA DANIELA ČERMÁKOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zázlohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Callie Hart, 2014

Translation © Daniela Čermáková, 2026

Cover Design © Daniela Medina, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

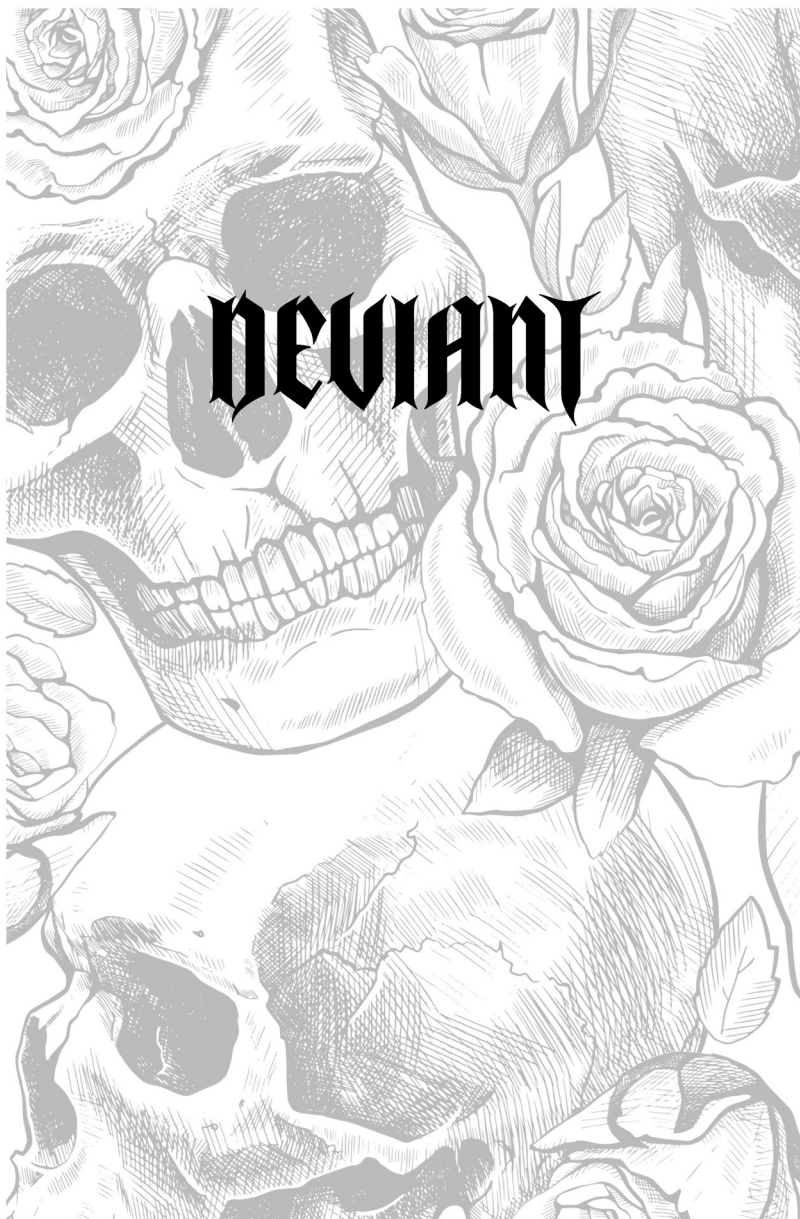
ISBN 978-80-7707-239-7 (pdf)

BYL JEDNOU
JEDEN CHLAPEC,
KTERÝ ŽIL
VE TMĚ...

A MOC
SE MU TAM
LÍBIL.

Upozornění na citlivý obsah

Krev & růže je série z žánru dark romance, která obsahuje explicitní obsah a závažná témata určená dospělému čtenáři. Čtenářům doporučujeme, aby zvážili svou osobní citlivost k následujícím motivům. Kniha obsahuje: explicitní násilí, obchodování s lidmi, vraždy, psychické týrání, nátlak, týrání dětí, užívání návykových látek a závislost a techniky BDSM.

I SLOANE

Když říkám, že jsem duch, nemyslím to doslovně. Žiju. Nebo alespoň většinu dní, když mě všechno bolí tak, že vím, že stále dýchám a buší mi srdce. Ne, když říkám, že jsem duch, myslím tím, že mě lidi většinou nevidí. Jsem taková ta holka v pozadí. Průměrně vysoká, průměrně stavěná dvacetiletá dívka, v jejímž případě se lidi dívají *skrz* ni, a ne *na* ni.

Světlem proplouvám mlčky a bez úsměvu. Někdy se stane, že nikoho nepotkám celé dny. Takhle to trvá posledních šest měsíců. Jen zřídka se musím bavit s cizími lidmi, ale když už k tomu dojde, nezacházím nijak do hloubky. Lidi jako by instinktivně vycítili, že mě na nezávaznou konverzaci neužije. Ani dnešek není výjimkou.

„Tady je váš klíč od pokoje, slečno Fredrichová.“ Recepční v hotelu Marriot v centru Seattlu ke mně po mramorovém pultu posune plastovou kartičku. Jakmile ruku stáhne do bezpečné vzdálenosti, natáhnu se a vezmu si ji.

„Děkuju.“ Recepční se sklopenýma očima secvakne papíry. „Takže, přijela jste pracovně, nebo za zábavou?“ Vřelost v jejích

očích se vytratí, když vzhledne a spatří můj prázdný výraz – úsměv jí sklouzne z tváře jako máslo z nahřátého nože.

„Za prací,“ odpovím, protože je to naprostá pravda.

„Dobře, no... doufám, že se vám u nás bude líbit.“ Jakmile dokončí své povinnosti recepční, odvrátí pohled. Nevypytává se, proč jsem dorazila do hotelu bez zavazadel nebo proč jsem si pokoj zamluvila jenom na jednu noc. Ani nevyzvídá, proč jsem náhradní vstupní kartu nechala na recepci pro pana Hansona. Nic z toho by dělat neměla. Eli mi podrobně vysvětlil, jak se to celé odehraje, a zatím jde všechno podle plánu. Vezmu z pultu kabelku a zamířím k výtahu, přitom si uhladím kabát.

Dvacet dva, dvacet jedna, dvacet, devatenáct, osmnáct...

Sleduju, jak se čísla rozsvěcí jedno po druhém. Každé tlačítko velikosti mince se rozzáří a vzápětí potemní. Výtah klesá, zatímco netrpělivě pozoruju jeho postup. Ostatní čekají se mnou. Kdyby šlo o kancelářskou budovu nebo nákupní centrum, šla bych po schodech. Já a uzavřené prostory? Nejsme kámoši. Jenže tenhle hotel má sedmačtyřicet pater a já si zamluvila pokoj ve čtyřicátém druhém poschodí, takže to vypadá, že budu muset na chvílku snést přítomnost cizích lidí.

Dveře se otevřou a já vejdu první, přesunu se až úplně dozadu. Nechci, aby se o mě čtyři byznysmeni, kteří nastoupí, při výstupu otírali. Jsou ubytovaní někde uprostřed. Je snadné označit je za průměrné chlapy. Na sobě mají průměrné obleky. Všichni čtyři mají průměrné sestřihy. Ubytování jim zajistilo účetní oddělení a účetní oddělení nevyhazuje peníze za střešní apartmá. Utrácí za pokoje pro dva s koupelnou a s přístupem do posilovny zdarma, nic víc. *Minibar není pro vás, pane Korporáte.*

Dveře výtahu se zavřou a já ustoupím ještě víc a přitisknu se zády ke stěně. Zavřu oči a vydechnu nosem. Tohle brzy skončí, ale srdce mi přesto stále poskakuje v hrudi. Strach z toho, že jsem

v pasti, z toho, co mě čeká, je jako stočený had, z něhož se mi svírá žaludek.

„Hele, jste v pohodě? Vypadáte trochu rozhozeně.“

Jeden z nich na mě promluví. Myslí si, že vyšiluju z výtahu, což je pravda, ale jenom částečně. Ten chlap má hnědé oči – teplý odstín, který mi připomíná rozpuštěnou čokoládu. Taký má dolíčky. Hádám, že mu bude tak osmadvacet. Zhruba jako mně. Vypadá mile. Prostě jako kluci, se kterými jsem kdysi randila, než... no. Než pro mě randění přestalo existovat.

Přiměju se na něho podívat. „Nic mi není. Díky.“

„Dobře.“ Muž s čokoládovými očima se usměje. „Mojí sestře občas pomáhá, když se zhluboka nadechne. Výtahy taky moc nemusí.“

Je to cukroušek. Mnohem laskavější, než si zasloužím, vzhledem k tomu, proč jsem sem dneska přišla. Věnuju mu vlažný úsměv – který mi oplatí –, a pak se dveře otevrou a ti čtyři vystoupí. Strčím ruce do kapes, aby se mi přestaly třást. Osmnáct pater urazím sama (lepší než tu trčet se čtyřmi cizími lidmi, ale pořád nic moc) a pak už je čas vystoupit.

Tenhle hotel je stejný jako všechny ostatní, ve kterých jsem bydlela. To jediné, co ho odlišuje, to, co ho bude v mých vzpomínkách už navěky vyčleňovat, je důvod, proč jsem tu.

Chystám se mít sex s totálně cizím člověkem.

A dělám to, abych našla svoji mladší sestřičku.

2

SLOANE

Než vejdu dovnitř a pověším si kabát na háček na dveřích, už jsem skoro připravená. Oblékla jsem se podle instrukcí do černé krajky. Soukromé očko Eli, jehož jsem si najala, aby našel moji sestru, požadavky nijak zvlášť nespecifikoval. To on celou tuhle věc domluvil.

„Někdy peníze prostě nestačí na to, abyste si koupila to, co hledáte, zlato. Někdy je k získání podobných informací potřeba víc... přesvědčování. Něco vám povím. Řeknu vám, co vím, výměnou za drobnou laskavost.“

„Jakou laskavost?“

„Roztáhnete nohy pro platícího zákazníka, a já vám prozradím všechno, co chcete vědět.“ To nechutné prase se v tu chvíli usmálo. Ta drzost! *„Ale no tak, slečno Romerová. Takhle se na mě nedívejte. Chcete přece najít svou sestru, ne?“*

Nakonec jsem souhlasila. Měl pravdu. Chtěla jsem Lex najít. Chtěla jsem ji mít doma, živou a zdravou, a udělám cokoli, aby se to stalo. Přestože se pak na sebe nebudu moct ani podívat.

Eli mi řekl, abych si s sebou kromě dámského prádélka vzala ještě něco dalšího. Něco, co jsem ukryla do kapsy kabátu. Vytáhnu

to a nasadím si to. Masky je z černého saténu, lemovaná rudou krajkou. Aspoň si připadám trochu víc zahalená. Rozsvítím v koupelně a zalovím v kabelce, abych našla své záchranné lano. Lahvička s valiem zarachotí, když ji vytáhnu. Výhodou toho, že už pátým rokem pracuji na stáži ve velké nemocnici, je skutečnost, že pokud potřebuju léky, *vždycky* se najde někdo, kdo mi je bez zbytečných otázek předepíše. To valium ani není na moje jméno. Nikdy se neobjeví v mé zdravotní dokumentaci. Hodím si jednu tabletku do pusy, dost na to, abych zůstala v klidu. Ale ne dost, abych působila ospale. Pak se podívám do zrcadla a upravím si pásek masky pod vlasy.

Vypadáš příšerně, Sloane.

Tohle si v posledních dnech opakuju pokaždé, když se podívám do zrcadla. Možná je to pravda. Ale možná taky není. Zírám na sebe do zrcadel tak dlouho, že můj odraz už nedává smysl. Lex byla z nás dvou *vždycky* ta hezčí. No jasně, vím, že mám pěknou postavu. Eli tvrdí, že právě proto se mnou začal spolupracovat. Protože mám pravá prsa a pěkný zadek.

Jste dost vysoká, takže se vedle vás někteří chlapi můžou cítit nepříjemně, ale co už... s tím toho moc nenaděláme.

Zaměřím se na tmavé kruhy pod očima a snažím si připomenout, že je to celé jen dočasné. Nepotrvá to navěky. Studuju přece medicínu. Tělo je jenom stroj složený z ozubených koleček a složitých součástek, které všechny spolupracují, aby vás udržely v chodu. Pohlavní styk je jenom funkcí toho stroje, nic víc.

Zvládneš to, Sloane. Prostě to dáš.

A pak, ani ne o dvě vteřiny později...

Lex by tohle nechtěla. Nechtěla by, aby tě někdo využil a zneužil, aby ses takhle prodávala.

Ten hlas ve své hlavě nesnáším. Kvůli němu je těžké si ospravedlnit to, k čemu se chystám, ale neprodávám přece své nejcennější

vlastnictví kvůli drogám nebo penězům, dokonce ani kvůli slávě a bohatství jako jiné dívky. Dělán to z lásky. Z lásky k *Lex*. Každá sestra by udělala to samé.

Už je to šest měsíců a já jsem se k nalezení Alexis nijak nepřiblížila. Tohle mi tedy *opravdu* připadá jako poslední šance. A Eli je mazaný. Prozradil mi jen tolik, aby udržel moje naděje při životě, ale ani zdaleka dost, aby riskoval, že z naší malé dohody vy-couvám.

Buch, buch, buch.

„Kurv–“ Ty dveře. Kousnu se do spodního rtu a spolкну kletbu. Jdeme na to.

Pan Hanson si měl vyzvednout klíč od dobrosrdečné recepční dole, ale řekla mi, že přesto zaklepe. Je to signál, že muž, se kterým se mám vyspat, dorazil, a já mám počkat v koupelně, dokud si pro mě nepřijde. Zavřu dveře a na chvíli mě zaplaví vlna strachu. Kdybych se tu zamkla a odmítla vyjít ven, jak dlouho by počkal, než by se našel a odešel? Jenže to stejně udělat nemůžu. Eli by nedodržel svoji část dohody, a navíc na tomhle nezáleží. Na *ničem*. Je to jen prostředek k dosažení cíle.

Ozve se elektronické pípnutí, když čtečka u dveří přijme kartu. Vzápětí následuje drsné cvaknutí zámku. Pak ticho. Okraj umyvadla se mi zaboří do zadku, když se o něj ztuhle opřu. Pak si však vzpomenu, že bych to dělat neměla. Mohly by mi na těle zůstat otlačeniny, a to je proti pravidlům. Dokonce i dočasné otlačeniny. Můj cizinec mě chce v dokonalém stavu.

Valium našťestí zabere a mě zaplaví pocit klidu. To je dobře, protože osoba v pokoji si dává na čas, aby se tam cítila jako doma. Kdybych si ten prášek nevzala, zpanikařila bych a vzala nohy na ramena dřív, než se ozve zaklepání na dveře. „Pojď ven. Nejdřív zhasni světla,“ nařídí hlas. Je strohý a ochraptělý, možná je to kuřák? To je fakt skvělé. Příští dvě hodiny strávím s jazykem

v krku nějakého huliče a pak si budu muset vydezinfikovat pusu. Zhasnu a otevřu dveře. Okamžitě mě ohromí to, co vidím.

Nic.

Absolutně nic. V místnosti je černočerná tma.

„Nenašel jsi vypínač?“

„Nedotýkej se ho. Jenom pojd' sem,“ nařídí mi hlas. Zní docela mladě a je sám. Ne že bych očekávala víc lidí, samozřejmě. Eli slíbil, že bude jenom jeden. A jenom jednou. Opatrně vejdu do pokoje a přeju si, abych si víc všímala rozložení nábytku, než jsem se zavřela v koupelně. Okamžitě vrazím palcem do bůhví čeho a bolestivě syкну.

„Jsi v pořádku?“ V hlase se mu ozývá náznak pobavení, což mě naštve. Koho může vzrušovat, když si holka narazí palec na noze?

„No... *nic* nevidím,“ zamumlám.

„Obávám se, že o to tu jde. Pojd' sem.“

Kdybych věděla, kde to *sem* je, nejspíš bych se necítila tak popleteně. Zkusím to znovu a tentokrát se mi podaří dovrávorat k posteli, aniž bych narazila do něčeho dalšího. Matrace se prohne, když na ni vlezu. Uvažuju, kde sakra je. Nebojím se ani zdaleka tolik, jak bych měla. Vlastně se cítím skoro rozjařeně.

„Posaď se doprostřed postele s rukama za zády,“ zašeptá. Chce mě snad svázat? Ta představa by mě měla vyděsit. Kdykoliv jindy by mě *opravdu* vyděsila.

„Chceš nějaké jméno?“ Eli mi nařídil, abych se na to zeptala.

Ticho přeruší hluboké, hrdelní zabručení. Dojde mi, že se směje. „Chceš mi snad prozradit svoje *skutečné* jméno?“

„Eli říkal, že je to proti pravidlům.“

„Tak ne.“ Matrace se znovu prohne. Pohybuje se, blíží se ke mně. Jeho horký dech mi přejede po kůži na krku, když promluví. „Nebudu ti říkat Melody nebo Candy nebo jinými vymyšlenými jmény. Chvilí budeme jen dva cizí lidé. Vyhovuje ti to?“

„Jo, a-asi.“

V temnotě moje pokožka ožívá, stejně jako další smysly. Cítím vůni máty a oceánu. Ať je to kdokoliv, voní neuvěřitelně. Necítím z něho ani náznak cigaret, což znamená, že ten hlas... ten hlas je stoprocentně přirozený. Přistihnu se, že mě zajímá, ale takovým zvláště objektivním způsobem.

„Už jsi to někdy dělala? Tohle?“ zeptá se mě.

„Nikdy.“ Dech se mi zadrhne v hrdle. Jsem tak mimo, že dám sotva dohromady kloudnou myšlenku, ale kvůli nedostatku osvětlení v pokoji mi srdce buší jako o závod. Ten chlap by klidně mohl být sériový vrah. Mohl by to být sériový vrah i s rozsvícenými světly, ale aspoň bych měla možnost vidět mu to na očích a utíkat jako o život.

Tajemný muž vydechne a jeho horký dech mě zahřeje na hrudi. Bradavky mi ztvrdnou, přestože mi není zima. Nic takového jsem ještě nikdy nezažila. Vážně nikdy. Možná proto, že jsem se ještě nikdy neocitla tak blízko nějakého muže. „Polož si ruce do klína,“ poví mi.

Poslechnu ho a maličko nadskočím, když ucítím, jak se dotkl mé nohy.

„Bojíš se?“

„Ne.“

Rozesměje se, krutě a hříšně. Rukou mi jemně vyjede po noze, až najde *moji* ruku a chytí mě za zápěstí. „Jsi statečnější než větší na dívek.“

„Děláš tohle často?“

„Občas.“

No, aspoň je upřímný. Zvedne *moji* ruku a já na citlivé pokožce na vnitřní straně zápěstí ucítím jeho strniště.

„Voníš jako květiny. Co používáš za parfém?“

„Afresii,“ povím mu.

„Je svěží. Nijak těžký. Líbí se mi.“

Tak to jsem moc ráda, že mi ho schvaluješ. Nejradši bych se zahihňala. Nosem mi přejede po zápěstí a krátce na to následuje jemný dotek jeho rtů. Polibek je jemný a něžný, ale hodně z něho vyčtu. Rty má plné a s pusou to umí. To jsem nečekala. Zavrtím se na posteli a uvažuju, co bude dál. Kde se jeho *ústa* ocitnou příště.

„Přemýšlela jsi někdy nad tím, jaké to je být slepá?“ zabručí.

„Proč? Ty jsi slepý?“

„Ne. Odpověz na otázku.“

„Nejspíš jo. Občas.“

Vede moji dlaň vzhůru a uchopí ji do obou rukou. Jemně mi rozevírá prsty. Dělá to pomalu, přejíždí mi mozolnatými prsty po mých a já se nedokážu ubránit zachvění. Je to prosté gesto, ale způsob, jakým to dělá, působí intimně a promyšleně. Nedotýká se mě jen tak pro nic za nic. Zadržím dech, když moji ruku znovu zvedne, až se konečky prstů dotknu jeho vlasů a sjedu níž k jeho tváři.

„Pověz mi, jak si myslíš, že vypadám,“ pronese hlubokým hlasem. Pustí mě a já se musím předklonit, abych na něho pořádně dosáhla. Přisunu se maličko blíží, nohy si strčím pod zadek, abych udržela rovnováhu, a pak k jeho tváři zvednu i druhou ruku.

Vlasy má krátké a trochu tuhé od stylingového přípravku. Jeho rysy působí výrazně. Ostře. Čelist má maličko hranatou, nos z větší části rovný, kromě lehce ploché části u kořene. Řasy má překvapivě dlouhé a jeho rty... Měla jsem pravdu. Jeho rty jsou plné a mnohem jemnější, než by u muže měly být. Obzvlášť u muže s takovým hlasem. Konečky prstů, které mě brní, vnímám, že tenhle chlap má tvář anděla. Barbarského anděla – možná jako jeden z těch bojovníků, kteří za dávných časů v Babylonu rozdali spoustu ran.

„Tak co si myslíš?“ zeptá se.

„Nejspíš jsi velice přitažlivý,“ připustím.

Zabručí. „A co zbytek mého těla?“

Maličko mi zatlačí na předloktí, abych rukama přejela po jeho hrudi. Moje prsty nahmatají jemnou kůži a tvrdé, vystouplé svaly. Prsní svaly mu zacukají, když se jich jemně dotknu, a pak sjeďdu níž. Narazím na tři vodorovné rýhy, které tam nemají co dělat, napravo od vyrýsovaných břišáků. Dělí je od sebe několik centimetrů. Prsty je obkroužím a snažím se vyčíst jejich příběh, zjistit, kde se tu vzaly. Vnímám nevyslovenou historii násilí, vepsanou do linií jeho působivého těla. Maličko sebou škubne, když ho lehkým dotekem prozkoumávám, až narazím na břicho s tvrdými svaly a sunu se nahoru přes šikmé břišní svaly. Když to udělám, ostře se nadechne a napne se. Pousměju se. Doopravdy se pousměju. Ten chlap je lechtivý. Nezasměje se, ani mě neokřikne, abych se ho tam nedotýkala, ale ztuhne ještě víc, když po tom místě znovu přejedu, abych si svou domněnku ověřila.

Přesunu se na jeho pevná a silná ramena. Obejmu ho kolem krku a prsty přejíždím přes jeho lopatky. Je obrovský, ale nebojím se ho. Samozřejmě že bych měla, to je jasné, ale nic takového necítím. Valium otupilo můj strach, a navíc jsem čekala, že ten chlap sem přijde a bude mě osahávat. Bude si mě prohlížet a zkoumat každý centimetr mého těla a bude chtít zjistit, za co si zaplatil. Jenže zatím se mě dotkl jen minimálně, a to k tomu všemu na *ruce*.

„No?“ pobídne mě.

„Odkud máš ty jizvy?“

„Bodnutí nožem.“ Prostě to jen tak řekne. Páni.

„Ocitl ses blízko smrti?“

„Ano.“

„Bolelo to?“

„Ano.“

Nechám ruce sklouznout z jeho ramen a znovu nahmatám ty jizvy, jednu, druhou, třetí. Připadají mi drsné a vystouplé. „Jak dopadl ten, kdo ti to udělal?“ Skoro se ani nechci zeptat. Tajemný muž je od chvíle, co jsme se před pěti minutami začali bavit, až děsivě upřímný. Bojím se, že mě jeho odpověď vyděsí k smrti.

„Dostal to, co si zasloužil,“ řekne tiše. Povlečení při jeho pohybu zašustí, břišní svaly se mu pod mýma rukama stáhnou. Když se dotkne mých vlasů a zaboří do nich prsty, přemýšlím, jestli toho člověka vážně zabil.

„Mám velmi jasnou představu o tom, co chci. Udělej, co žádám, bez otázek, a budeme se bavit oba, dobře?“ vydechne.

Tělem mi konečně projede příval adrenalinu – což je v mé situaci naprosto správná reakce. Do čeho jsem se to sakra namočila? Navzdory valiu vím, že to zní jako hrozba. Věším v tom až po krk, ale už s tím nic neudělám. Navíc... Alexis. *Neustále* Alexis. „To zvládnou,“ špitnu.

„Dobře. Polož se na záda.“

Pustím ho a zničehonic mám pocit, jako bych se vznášela v oceánu. Topím se a nemám jak se zachránit. Rozumná část mého mozku – ta, která se stále soustředí na přežití – na mě křičí, že bych odsud měla sakra rychle vypadnout. Na chvíli ani obavy z Eliho hněvu nestačí, aby mě udržely na posteli. Jenže pak si vybavím, jak moc chci najít Alexis. Svaly se mi napínají, připravené vrhnout se do akce, když mě ten muž jemně vezme za pravý kotník.

„Dotýkala ses dneska sama sebe?“

„M-myslíš...“ Nejsem blázen, *vím*, co má na mysli.

„Udělala ses dneska? Hrála sis se svojí kundičkou?“

Do tváří se mi nahrne horko. Na tohle se mě ještě nikdy nikdo nezeptal. „Ne. Ne, n-neudělala,“ zakoktám se.

„Dobře. Tak to budeš chutnat ještě sladčeji.“ Místo aby zahákl prsty za pas mých kalhotek a stáhl mi je, jen je odsune na stranu. Zabořím nohy do matrace, když mi jeho horký dech přejede přes odhalenou část těla. Co mám dělat s rukama? Tohle je pro mě naprosto neprobádané území. Pokud se chlap pustí do orálního sexu, tak zřejmě provedl něco hodně, hodně špatného a snaží se vám to vynahradit. Tak to aspoň tvrdí Pippa.

„Chceš, abych tě lízal?“ Hlas má teď ještě hlubší, plný příslibu sexu.

„Chci to, co chceš ty,“ zalapám po dechu. Vždyť si za to přece zaplatil. Díky tomu získám Lex zpátky. Pevně mě chytí za nohu a stiskne ji tak, až vykřiknu.

„Tuhle hru nehrajeme. Ovládni mě, nebo ovládnou já tebe. A věř mi... tohle nechceš.“

Sakra. „Ano! Chci, abys mě lízal.“

Spokojeně zabručí a přesune se mezi moje nohy. Když vystrčí jazyk a dotkne se mě, svaly na nohou se mi napnou. Je to žhavé a... a *příjemné*. Co se to sakra děje? Takhle bych neměla reagovat. Tváře mi zrudnou rozpaky. Co jsem to za člověka, když si tu užívám orální sex s naprostým cizincem? A za takových okolností? Nemůžu si však pomoci. Mám pocit, jako by mě hladil po celém těle.

S jazykem to umí, jemně mi tlačí na klitoris a laská ho nahoru a dolů v rytmickém tempu, z něhož mě polévají vlny horka. Blížím se k vrcholu, napětí v pažích a nohou mě opouští, když náhle přestane s laskáním a začne mě *sát*.

„Sakra!“

Pokračuje dál. Zavrčí, když se o něj zapřu a nestoudně mu přirážím do úst. Nikdy jsem nic podobného necítila. Je to... neuvěřitelné. Lapám po dechu a sténám jako zvíře, když se odtáhne a přejede mi rukama od kolen po vnitřní straně stehů až ke kalhotkám. Jediným rychlým pohybem mi je strhne.

„Jak moc chceš, abych tě ošukal?“

Nejsem tu, protože bych ho chtěla ošukat. Mým úkolem je přimět ho, aby si *myslel*, že to chci. Přesto je hranice mezi předstíráním a pravdou hodně rozmazaná, když zamumlám: „Šíleně moc. Strašně moc tě chci.“

„Roztáhni nohy,“ nařídí. Rozevřu je a uvažuju, co bude dál. V pokoji je černočerná tma, takže nerozeznám ani jeho siluetu, když obchází postel. Slyším stahování zipu a pak cinknutí kovu, jako by rozepínal přezku na opasku. Vtáhnu spodní ret do úst a se znepokojivou zvědavostí čekám, co udělá. Nejdřív mi připoutá levou nohu, omotá kolem ní něco širokého a pevného a přiváže ji k posteli. Pravá noha následuje hned vzápětí a pak opatrně provede to samé se zápěstími. Ležím na posteli roztažená jako hvězdice a vystavená mu na milost. Ta pouta nejsou jen na efekt. Mají člověku zabránit v pohybu a já teda určitě nikam nepůjdu. Před šesti měsíci bych se nejspíš začala modlit. Teď zakňourám, napůl strachem, napůl očekáváním.

Vleze na postel a klekne si vedle mě. Znovu na sobě ucítím jeho dech. Napnu se, když se mi na břicho přitiskne něco chladného a tvrdého. „Pořád jsi statečná?“

„Ano,“ vydechnu.

Neřekne mi, co chce dělat. Studený, ostrý předmět putuje vzhůru, až ho mám přímo pod prsama. Lapám po dechu jako ryba na suchu a snažím se zůstat bez hnutí, protože už vím, co to je: nůž. A k tomu ještě navíc zatraceně *nabroušený*.

Nadzvedne moji podprsenku a pak ji jediným, rychlým máchnutím rozřízne a osvobodí tak moje ňadra. Rozřízl mi *podprsenku*? Jsem odhalená. Vyděšená. Vzrušená. *Zmatená*. Nedokážu rozumně uvažovat. Můj tajemný muž se na mě posadí rozkročmo a drsná látka jeho kalhot mi klouže po bocích. Tupým, chladným okrajem nože se dotkne mé pravé bradavky. Tělem mi vystřelí záblesk paniky.

„Nehýbej se,“ zašeptá. Ani se nehnu. Ležím naprosto ztuhle. Položí se a dotýká se mě, rukou konečně najde moje prso. „Jsi zatraceně dokonalá,“ vydechně. „Tak poslušná.“ A pak se zmocní mé bradavky ústy, líže ji a saje. Zaplaví mě rozkoš, kterou jsem nikdy nezažila. Prohnu se v zádech a on se uchechtne. „Chceš mě v sobě?“

„Ano.“

„Určitě? Dávej si pozor na to, co si přeješ.“

Každý den toužím po smrti. Každý den přejí bolest a utrpení a krev a zoufalství těm, kteří mi unesli sestru. Přát si tohle mi připadá stejně nebezpečné, ale zároveň z nějakého důvodu méně riskantní. Chce, abych ho ovládala. Přestože mě připoutal k posteli, pořád mám dojem, že po tom touží. Dodám si odvahy a doufám, že dělám správně. „Udělej to. Okamžitě mě ošukej. Nenech mě čekat,“ nařídím.

Nůž zmizí. Vstane z postele a já slyším, jak si rozepíná kalhoty a sundává si je. Znovu zpanikařím, když zaslechnu zarachocení další přezky.

„Připravená?“

Teď už nemůžu couvnout. „Jsem připravená.“

Udělá něco, co mě ani nenapadlo. Ani na vteřinu. Omotá mi kolem krku kůži – svůj pásek – a pevně utáhne.

Kurva. Teď mám vážně potíže.

„Otevři pusu.“

„Já –“

„Udělej to.“ Promluví pevným, ale zároveň jemným hlasem. Sjede mi rukou po tváři. Má mě to uklidnit – *tohle je vážně děsivé. Věř mi.* Mám mu *důvěřovat*? Byla bych úplně *cvok*, kdybych mu věřila. A přesto udělám, co mi řekne. Posune se blíž a strčí mi svého ptáka do úst. V téhle oblasti nemám žádné zkušenosti. Bože, jsem v tom úplně zelenáč. Co mám sakra *dělat*? Je tvrdý

jako kámen. Cítím pižmovou chuť... a navíc je obrovský. Sotva se mi vejde do pusy. Mám podezření, že se mi mezi rty dostane jenom polovina jeho délky, než mi narazí do krku.

„Sakra!“ Sykne, když ho začnu sát a vtáhnu ho do úst. Myslím, že tuhle část jsem pochopila správně. Pohybuje boky a vytáhne se mi z úst, až to mokře mlaskne. „Pořád myslíš, že mě chceš v sobě?“ Ví, jak je veliký. *Vychloubá* se tím. Tohle bude strašně bolet, ale nechci, aby mu došlo, že jsem panna. Neví o tom ani Eli. Kdyby se to dozvěděl, určitě by tomu muži naučtoval mnohem víc. Při té představě se mi zkroutí žaludek.

„Ano,“ povím mu. „Ano, chci tě.“

„Dobře. Nejdřív ale budeš muset být trochu trpělivá. Ještě jsme neskončili.“ Popadne mě za vlasy a přitáhne si mě blíž. A pak mi znovu strčí penis do pusy, vráží mi ho do úst a přitom mě jemně drží za zátylek. Vrtím se na posteli, překvapená tím, jak moc mě to rozpaluje. Ale jsem v šoku, když zatahá za opasek.

V šoku.

Dokonce i v té tmě vidím hvězdičky. S přiškrcenou průdušnicí a jeho pérem, které mi vráží do pusy, nemůžu pořádně dýchat. „Zůstaň se mnou, ano?“ zabručí.

Žaludek se mi svírá strachem a vzrušením. Stejně dychtivé očekávání jsem zažívala v dětství na horské dráze, než se prudce rozjela dolů, akorát teď je to tisíckrát horší. A mnohem děsivější. Mezi nohama cítím napětí, zatímco rytmicky pohybuje boky. Za popruh z pásku přitom tahá jen tolik, abych dokázala do plic nabrat maličkaté množství kyslíku.

Zachvěje se a erekci má tvrdou jako žula. Jestli hned nepřestane, myslím, že vím, co se stane. Jenže on *přestane*. Ztěžka oddechuje, odtáhne se a klekne si vedle postele. Prsty strčí pod pásek a uvolní ho. Tvář má tak blízko, že cítím intenzitu jeho pohledu,

ačkoliv na mě hledí ve tmě. Pořád nic nevidím, ale možná má lepší zrak než já.

„Máš dokonalou pusu,“ zašeptá. A pak udělá dvě věci, které mě překvapí. Zaprvé mě uctivě pohladí po zpoceně kůži a shrne mi vlasy z tváře. Zadruhé mě jemně políbí na čelo.

„Za to, že jsi tak šikovná, se teď postarám o tebe,“ vydechne. Tělem mi projede dychtivé zachvění. Uchechtne se. „Jsi *moc* šikovná.“

Vyleze na postel, chytí mě zespodu za boky a zvedne mě k sobě. Je to zvláštní pozice, když mám kotníky stále spoutané, ale veškeré pocity nepohodlí se mi vykourí z hlavy, jakmile zabobí tvář mezi moje nohy a začne mi znovu sát klitoris.

„*Aaach!*“

Tohle už je moc. Stoupám výš a výš a mezi nohama se mi tvoří neznámý, nepochopitelný tlak. Rozlévá se mi po těle v podobě jemného mravenčení a jehliček a je čím dál intenzivnější. A potom...

Vykřiknu. Uvolnění, které se nedá popsat slovy. Volám boha, ale pochybuju, že by tuhle situaci schvaloval. Nemám tušení, kdo mi působí takovou rozkoš, takže *jeho* jméno křičet nemůžu. Křičím sama za sebe a za ohňostroj, který vybuchuje v mé hlavě. Žár mi olizuje kůži, spaluje mě, až jsem prázdná a uspokojená. Bezvládně se zhroutím na matraci, chvěju se, zatímco mi jazykem dál dráždí klitoris.

„Přestaň! Panebože, přestaň, prosím, to je tak – intenzivní!“

„Hmm, tak sobecká.“ Promluví s ústy mezi mýma nohama, až se mi zatnou svaly. „Nezapomeň. Teď jsem na řadě *já*.“ Chvilí něco dělá – že by hledal kondom? Sakra, doufám, že jo – a pak si přitáhne moje boky a pronikne do mě. Drží mě za zadek, takže nemůžu uniknout.

Ach...

Můj....

Bože...

Bolest mě skoro paralyzuje. Nepříjemný pocit, narůstající tlak a následné palčivé uvolnění mi prozradí, že je dokonáno.

Zarazí se.

„Co...?“ Zhluboka se nadechne. Vydechne. „Tohle jsi mi nejspíš měla říct,“ řekne tiše. Povzdechne si, jako bych ho zklamala, což je prostě šílenost. „Jsi připravená?“

„Ano,“ špitnu.

„Zkus se uvolnit.“ Naplní mě, roztáhne, až se cítím úplná. Začne pomalu, jemněji. Nejspíš by se choval jinak, kdyby mě právě nepřipravil o panenství. Bolest po chvíli ustoupí, postupně se mění, až neztuhnu při každém přírazu, ale poddám se mu. Ke konci už mě šuká jako rozjetý nákladní vlak – je nezastavitelný a plný touhy. Vyvrcholí tak silně, že zařve.

Já samozřejmě ne. Je to moje poprvé a bolest převáží rozkoš. V hlavě mám takový zmatek, že nechápu, co se to děje, když se odtáhne a sklouzne po mém těle dolů. Rty laská vnitřní stranu mého stehna, až se rozechvěju, a prsty mi pomalu přejíždí mezi nohama. Ten dotek mě nemá vzrušit – je to spíš omluva. Potom se pohne ve tmě a uvolní mi zápěstí a kotníky.

„Užila sis to?“ Jeho hluboký hlas mě tak vzrušuje, že musím stisknout nohy k sobě.

„Jo, j-já, užila.“ Nejprekvapivější je, že říkám pravdu. Dělá se mi z toho špatně. Co to se mnou sakra je?

Zabručí a rozepne pásek kolem mého krku. Po uvolnění tlaku mám pocit, jako bych se vznášela půl metru nad postelí.

Ležím bez hnutí, zatímco si balí věci. Cítím ho vedle sebe, jak se obléká. Pak se zastaví vedle postele. Znovu mi přejede konečky prstů po tváři, tak jemně, jako by se mě skoro nedotýkal.

„Tak zatím.“ Zamíří ke dveřím. Když je otevře, světlo z chodby se mi zařízne do očí. Můj tajemný muž se tam zastaví a já ho

poprvé a naposledy zahlédnu. Na sobě má obnošenou koženou bundu, stojí ke mně zády a v pravé ruce drží černou sportovní tašku. Nakloní hlavu ke svému rameni. Nepodívá se na mě. Zůstane tam dostatečně dlouho, abych si prohlédla siluetu jeho profilu, jeho tmavé, rozcuchané vlasy a pohmožděné plné rty.

A pak zmizí.

Ani se nedozvím jeho jméno.

3

SLOANE

Eli mi nezvedá telefon. Snažím se mu dovolat už tři dny a Eli – ten prolhaný, manipulativní, odporný parchant – nereaguje. V jeho kanceláři jsem byla jenom jednou – je to tmavé, depresivní místo nad obchodem s alkoholem ve čtvrti Rainier Valley a páchne to tam po čínském jídle. Od chvíle, co jsem odešla z toho hotelového pokoje, úplně šílím a už to dál nevydržím. V nemocnici jsem vynechala ranní vizitu a vláčela se přes celé město, abych zjistila, co se to k čertu děje.

Jsi blbá nána. Napálil tě. Vyspala ses s cizím člověkem a vzdala se části sebe samé, kterou už nedostaneš zpátky. Nikdy. A co teď?

A co teď? Odpověď na tu otázku dostanu teprve tehdy, až si promluvím s Elim.

Schody do jeho kanceláře jsou kluzké, protože je pokrývá udušaný led. Dávám si na nich pozor a při každém kroku zadržuju dech. Víím, že je tady, protože dole na parkovišti stojí ta jeho rachotina. Jenom netuším, co mu řeknu. Stěží mu můžu vyhrožovat, že zavolám policajty, pokud mi nedá informaci, kterou mi slíbil. To by nefungovalo. Ohledně naší dohody nemám žádný

důkaz, a Eli je navíc soukromé očko. Komu by policie asi tak věřila?

Jdu hned dál. Vím, že kdybych zaklepala, nakonec bych vyměkla a utekla. Jakmile ho uvidím sedět na židli, okamžitě spustím.

„Co se sakra děje, Eli? Volám vám –“ Jazyk se mi přilepí na patro ve stejnou chvíli, kdy mi zkratuje mozek. Tohle... tohle se přece nemůže stát. „Ach... panebože.“

Jako první ucítím ten zápach. Kristepane, to je ale *puch*. Snažím se dýchat nosem, ale vzduch mi ulpí v dutinách. Schovám tvář do dlaní a snažím se pochopit scénu před sebou. Eli byl předtím chlap jako hora, ovšem teď se mu břicho nafouklo do obřích rozměrů a tiskne se na stůl. Jako lékařka už jsem něco podobného viděla, především v márnici. *Nafouknutí*. Všechny plyny a bakterie chtějí ven, a jak to tak vypadá, stane se to spíš dřív než později.

Eli mi poslední tři dny nebral telefon, protože byl mrtvý. V jeho kanceláři to vypadá, jako by tu někdo chytil amok. Zdi a stůl pokrývá krev. Zaschlá krev je i na koberci. Eli má otevřená ústa, jako by zíval, a protočené oči. Jeho pokožka má nezdravě šedivou barvu všude kromě rukou. Ty leží na stole, prsty jsou fialovočerné kvůli krvi, která se mu nahrnula do dlaní.

Z očí mi vyhrknou slzy, ale ovládnou se natolik, abych vešla do místnosti a zastavila se před mužem, který mě lstí připravil o panenství. Nebrečím kvůli tomu, že by mi bylo Eliho líto. Myslete si, že jsem chladnokrevná mrcha, ale jsem *ráda*, že ho někdo ubodl k smrti jeho vlastním nožikem na dopisy (pořád mu trčí z hrudi). Brečím, protože je mrtvý. Teď už mi nepoví, kde je Alexis. Nikdy nezjistím, jestli mi říkal pravdu. Jestli sestra ještě vůbec žije.

Takhle to ale nemůže skončit. *Nemůže*. Musí tu něco být, nějaký způsob, jak zjistit to, co se mi chystal říct. Ztuhnu, když mi do-

jde, co budu muset udělat. Už jsem viděla mnohem horší věci než Eliho mrtvolu, ale není to jeho vzhled, z čeho se mi chce omdlít. Je to můj vztek. Jsem *tak* naštvaná, *tak* podvedená, *tak* rozzuřená, že se bojím toho, co provedu, jestli se k němu přiblížím. Už to má za sebou. Nemůžou mě zatknout, když ho znova probodnu, ale stejně...

Nechci jeho krev na svých rukou.

Ostře se nadechnu a zadržím vzduch v plicích, pak udělám maličký krůček. Tohle prostě musím zkusit. Kvůli Alexis. *Všechno* je to kvůli Alexis. Třeba měl Eli ty informace v nějakých deskách. Normální soukromý detektiv by to udělal, že ano? Eli však byl víc než jen to. Byl to dealer a taky pasák. Administrativa nejspíš nepatřila na seznam jeho priorit. Zatočí se mi hlava, když se probírám spouští v jeho kanceláři a překračuju převrženou židli, abych se dostala k malé kartotéce se třemi zásuvkami. Je odemčená. Horní šuplík je pokřivený a promáčknutý, jako kdyby se do něj někdo pokoušel dostat páčidlem. Uvnitř najdu spisy. Srdce mi poskočí, když otevřu prostřední zásuvku a objevím složku se sestřiným jménem: Alexis Romerová. Pohřešovaná osoba. S roztrženými prsty ji vytáhnu a málem se mi podlomí kolena. Je prázdná. Uvnitř nic není. Ani *jediný* list papíru.

„Ne, ne, ne, no tak!“

Ve všech ostatních spisech jsou nějaké dokumenty. Obvyklé informace o kaucích za propuštění z vazby a nevěrných partnerech. Jenom v Lexině nic není. Jak je to sakra možné? Na Eliho stole se žádné papíry nepovalují, ani na podlaze. Nevidím žádné tajné zásuvky, které by skrývaly informace, jež hledám. Najednou už to nesnesu. Poslední tři dny si na mně konečně vybraly svou daň. Vyzvracím kousky suchého toustu, který jsem snědla k snídani, tak prudce, že mě škrábou v krku.

S pláčem vyjdu z Eliho kanceláře. Připadám si marná. Zbytečná. Slabá.

„Omlouvám se, Lex. Strašně moc mě to mrzí.“ Neslyší mě, ale stejně ta slova opakuju. Když je vyslovím nahlas, musím je přijmout, místo abych je dál schovávala a dovolila, aby mě užírala zevnitř. Zklamala jsem ji. Veškerá naděje, že ji najdu, se rozplynula. A úplně nejhorší část na tom všem je úleva. Projede mnou jako hluboký výdech, od hlavy až k patě. Nic víc už udělat nemůžu. Už to není na mně.

Jsem příšerný člověk. Ani se neobtěžuju nahlásit Eliho smrt. Nechám ho tu shnít.

4

ZETH

O dva roky později

„To je ale skandální chování, Zethe Mayfaire.“

Laceyin smích mi dneska ráno leze pořádně na nervy. Celé dopoledne do mě rýpe kvůli těm dvěma holkám, které jsem ještě za kuropění odvedl ze skladu. Viděla mě při tom. Hází jeden blbý vtip za druhým. Trousí jízlivé poznámky. Ta ženská prostě nechápe, kdy má držet hubu. Už dvacet minut trčíme v autě, ale být s Lacey v uzavřeném prostoru se někdy rovná dvaceti minutám v pekle.

„Co kdybychom chvíli nemluvili, co, Lace?“

„Co kdybys mi řekl, co ten chlap provedl, a já pak sklapnu? Případá mi to jako férový obchod.“

Lacey je prcek. V dětství neměla moc jídla a nedostávala dostatek živin, takže mi teď sahá sotva do půlky hrudi. Dlouhé blond vlasy má rovné jako hřebíky a oči chrpově modré. Spolu s jejími jemnými rysy a výraznými lícními kostmi působí jako anděl, ale já vím své. Ta holka vylezla přímo z pekla, aby pokoušela moji

trpělivost. Nejradši bych ji nechal doma, jenže to není moc moudré. Když zůstane sama, má tendenci dostávat se do problémů. Dneska bych si cestu do nemocnice rád odpustil. Zvlášť po tom, co se chystám udělat.

„Matthew se choval špatně. Nic víc vědět nepotřebuješ.“

„A kdy se Matthew *nechová* špatně?“ oduší Lace. S Mattym se spolu zjevně několikrát vyspali, ještě předtím, než se objevila u mých dveří jako toulavá kočka a odmítla odejít. Od té doby se soustředí na delikátnější kořist, konkrétně na ženy. Na holky, které přivedu do skladiště, musím obvykle dávat pozor. Stačí, abych je nechal samotné na deset minut, a Lace jim stáhne kalhotky ke kotníkům a zaboří jim tvář mezi nohy. To děvče nemá žádné hranice.

Každopádně to vypadá, že má pro Mattyho pořád tak trochu slabost. Když jsem jí řekl, kam míříme, na chvíli zmlkla, a to se moc často nestává.

„Prostě neztrop žádnou scénu, jo? Počkej v autě, jak jsem ti řekl. Zabere mi to nanejvýš pět minut.“ Pravda je, že dokonce ani já netuším, co Matty provedl. Vím jenom, že mě sem poslali, abych ho navštívil. A to se stává jen tehdy, když to někdo kardinálně podělá.

Charlie není moc shovívavý člověk, ale svoje nejdražší hračky vytahuje jenom na ty nejdražší problémy. Zmeškáte splátku půjčky? Charlie pošle Sama, aby vás zbavil několika nehtů na rukou. Přijdete o náklad koksu v hodnotě pětipokojového domu? Pak vás navštívím já. Každému podle jeho zásluh, tak to říká Charlie.

Zastavíme před Stantonovým farmářským obchodem a já zařadím neutrální. Prší. To je mi ale kurva překvápko. Vítejte v Seattlu. Přes čelní sklo ani není vidět, stěrače nestíhají. Chvilí jsme jenom já a Lace v našem vlastním malém podělaném světě. „Slyšíš mě, že jo? Zůstaň v autě.“

Předvede mi skautský podzrav se třemi prsty – ten, který znamená, že ani omylem nehodlá poslechnout, ale nechce se hádat. „Jasně, šéfe.“

Říká mi tak ode dne, kdy jsem jí začal platit, aby pro mě prala peníze. Mohl jsem si na to najmout Vondyovy, ale ty používají všichni. Nezamlouvá se mi, že by měla mít jedna rodina přístup k finančním prostředkům *všech* pochybných organizací na pacifickém Severozápadě. Navíc Lacey potřebuje nějakou aktivitu, i když je nelegální.

„Hned jsem zpátky.“ Vyskočím z auta, ze zadního sedadla camara vezmu černou sportovní tašku a zamířím do obchodu. Vlastně pochybuju, že by mě Lace dneska neposlechla. V tom dešti by si zničila účes.

Uvnitř stojí za pultem Archie Stanton, Mattyho brácha. Balí nákup do dvou tašek starší ženě s nahrbenými zády a dokonale upravenými bílými vlasy. Nejspíš je to paruka. Jakmile mě uvidí, upustí tašku a rajčata se rozkutálejí po pultu.

„Matty tady dneska není, Zethe. Odjeli se Cindy ze státu.“

Ignoruju ho. Je placený (bídne) za to, že udržuje zdání slušného a věrohodného podniku, chcete-li, a to zahrnuje i krytí členů rodiny, když se dostanou do problémů.

Vypadá to, že moji návštěvu čekali.

Zamířím přímo k lítacím dveřím do zadní části obchodu. Archie přeleze pult, zelenou zástěru přehozenou přes rameno. „Zethe, no tak, chlape. Matty tady není.“

Když však rozrazím dveře do tajné kanceláře, Matty tu rozhodně *je*.

Jeho zubožená, zfetovaná manželka klečí na kolenou s jeho ptákem v puse. Černobílé proužkované šaty má vyhrnuté tak vysoko, že vidím její zadek. Překvapený výraz na Mattyho obličeji je k nezaplacení. Je tak v šoku, že mu trvá celou vteřinu, než

poplácá Cindy po rameni. A další dvě vteřiny, než jí přestane poskakovat hlava.

„Schovej to péro, Matty. Hodíme řeč.“ To poslední, co potřebuju vidět hned po večeri, je jeho podělanej pták. Obrátím oči ke stropu, než se zapne. Cindy vstane, jednou rukou se přidržuje Mattyho stolu a druhou si stahuje šaty. V krví podlitých očích má nepřítomný výraz. Jinými slovy je sjetá.

„Co si kurva myslíš, že děláš, Zethe?“ protáhne. „Nemůžeš sem jen tak vtrhnout, kdykoliv se ti zachce.“

Její manžel ji zezadu plácne do nohy. „Dávej si pozor na jazyk, kurvo. Mluvíš s mým obchodním partnerem.“ Klidně by na ni mohl vylít kbelík vody.

V očích jí vzplane jiskra života.

„Jdi do prdele, Matty. Mám lepší věci na práci, než tu celej den postávat a dohlížet na tebe.“

„Pokud si vzpomínám, klečela jsi na kolenou. Teď odsud vypadni. Musíme si se Zethem promluvit.“ Buď nemá tušení, proč jsem přišel, nebo mi leze do prdele. Na tom ale nezáleží. Mě na sladké řeči neutáhne. Nemá smysl mi podlézat. Ohrnu ret, když se Cindy vyřítí z kanceláře. Cestou do mě vrazí ramenem a já na Mattyho povytáhnou jedno obočí.

„Neumí se chovat,“ povím mu.

„Neumí nic,“ odvětlí. Před deseti lety byli Matty a Cindy jako Bonnie a Clyde, jenže z něho se teď stal laciný sukničkář a z ní feťacka. Matty pořád nevypadá špatně – proto si ho Lacey vůbec všimla. Je příšerně povrchní. Patří to k jejímu kouzlu. Matty se opře v koženém křesle a pozoruje mě.

„Víš, proč tě sem poslali, Zethe?“ zeptá se.

„Měl bych?“

Matty pokrčí rameny. „Lidi většinou vědí, proč mají někoho zabít.“

Takže *ví*, proč jsem přišel. Ani mě to nepřekvapuje. Nemůžete Charlieho takhle nakrknout, aniž byste věděli, že za to ponese te následky. „Nepatřím mezi ty, které považuješ za... *nejuzší kruh*. Dostanu adresu a instrukce, nic víc.“

„A taky kufr plnej peněz, co?“

Tentokrát pokrčím rameny já. Nemá smysl zapírat. „Přesně tak.“

„No, tak co kdybych ti nabídl dva kufry plný hotovosti, Zethe? Najal bych si tě, aby ses vrátil tam, odkud jsi přišel, a jednou provždy tohle ukončil?“

„Chceš si *mě* najmout, abych zabil Charlieho?“

„Proč ne?“ Matty má koule. Je bohatší než sám pánbůh – osmdesátky už jsou dávno pryč, ale kokain v Seattlu pořád frčí – a já pochybuju, že je tohle poprvé, co si chce někoho koupit. Taký tuším, že ho ještě nikdy nikdo neodmítl. No, problém je v tom, že já se koupit nenechám. A jeho prachy nepotřebuju. Hodím tašku na stůl. Rozepnu ji. Vytáhnu svůj osvědčený boxer.

Matty pořád ani nemrkne. Ten zmrď má nervy ze železa. „Jsem Charlieho člověk. To přece víš, Matte. No, mám dneska ještě další práci. Takže pěkně uklidíme, hm?“

Důvod Mattyho klidu se mu objeví v ruce o zlomek vteřiny později. Ten parchant měl celou tu dobu pod stolem bouchačku. Desert Eagle ráže .50. Pěkný. Natáhne paži a zvedne ji na úroveň ramene. „Škoda že nebudeš makat pro mě. Charlie to tu už roky vede od desítky k pěti. Je na čase, aby šel dál. A je na čase, abys *ty* odešel, Zethe. Dobře?“

Během let už na mě mířila spousta zbraní. Důležitý je úmysl, proč ji na vás někdo vytáhne. Vždycky mu září z očí. Je snadné si ho přecíst, tak jako stránky v otevřené knize. Někteří vás jenom chtějí vyděsit, abyste vypadli. Někteří se tak zoufale snaží skrýt svůj vlastní strach, až zapomenou, že vás musí přesvědčit, že to

myslí vážně. *Musíte* to myslet vážně. Někteří z nich jsou žraloci. Ledově chladní. Lidi, kteří už mnohokrát stiskli spoušť a nijak zvlášť nad tím nehloubali.

Matty, ten malej zmetek, je žralok.

Tohle mě nenapadlo. Sevřu prsty kolem boxeru a zírám na svou pěst. Teď už s tím nic nenadělám. Stane se to tak, jak má. „Takže teď mě odpráskneš?“

„Asi jo,“ odpoví.

Někdo někde řekl něco, co jsem si nechal vytetovat na hrud', když jsem se jednou opil: *Tak to chodí*. Vím, že to řekl Billy Pilgrim ve Vonnegutových *Jatkách č. 5*, ale předstírám nevědomost. Musel bych totiž přiznat, že jsem na střední něco četl, než jsem odtamtud vypadl. Ale to je fuk. Když kulka letí vzduchem, dojde mi, jak je to absolutně dokonalý rčení. Tak to chodí. Na tom, že dneska schytám kulku, bylo něco nevyhnutelného. Něco samozřejmého a neodvratného.

Bolest mi projede tělem jako do běla rozžhavené ostrží. Kulka mě zasáhne do hrudi, pět centáků pod klíční kost... a musím říct, že to bolí jako prase. Matty vypadá v šoku, že pořád stojím. Na jeho místě už bych vypálil dalších pět ran a vyprázdnil zásobník, abych se ujistil, že to mám za sebou. Ten hajzl si bude přát, aby to udělal. Vrhnu se přes stůl, popadnu zbraň a vytrhnu mu ji z ruky.

„Velká chyba, Matty. *Velká chyba*.“ S brutální silou ho praštím pěstí do tváře. Zvuk kovu, který drtí kosti, trhá kůži a odděluje svaly, není něco, na co bych byl zvyklý, ale tu a tam si to rád vychutnám. Jenom trošičku. Člověk přece musí mít z práce radost a bolest ve mně vždycky probouzí moji temnou stránku.

Mattymu odletí hlava dozadu, zatímco mu znovu a znovu a znovu buším pěstí do obličeje. Než konečně odpadne, ruce, tričko, bundu, džíny, všechno mám pokryté krví. Hystericky se chechtám, zatímco se mu na rtech tvoří krvavá pěna.

„Nebyla to moje chyba,“ zamumlá. Vyrázil jsem mu zuby, takže špatně artikuluje, ale pochopím jádro pudla. „Když lidi zamkneš na t-tři dny do přepravního kontejneru, tak prostě u-umřou, Zethe. Za to jsem přece nemohl?“

Burritos, které jsem před hodinou snědl, mě tíží v žaludku. O čem to sakra mluví: Zvednu pěst, abych ho znovu praštil, ale... nemůžu. To je teda kurva dokonalý. „Jaký lid?“

„Ty, co Charlie pašuje přes doky. Holky. Holky v kon... kontejnerech.“

Pustím ho. *Holky v kontejnerech?* Charlie mi před dvěma lety přísahal, že s holkama nekšeftuje. Drogy a zbraně, to jo, ale žádný obchod s bílým masem. „K čemu ty holky používá?“ Přitisknu si ruku na rameno a trhnu sebou. Bolí to čím dál víc, když už nezpůsobuju bolest někomu jinému.

„K čemu *myslíš*?“ zachraptí Matty. „Dostane dvacet táců za hlavu, pokud dokáže, že jsou pořád... pořád ne... nedotčený.“ Dusí se krví, která se mu hromadí v puse. Stéká mu po bradě na zničenou košili.

„Lžeš.“

„Nelžu,“ vyhrkne a já mu věřím.

Kurva.

To Charlie mi celou tu dobu lže. Jedna moje část chce věřit tomu, že jde o něco nového, ale znám svého šéfa. Ze lhaní má bakalářský i magisterský titul a k tomu ještě zatracený doktorát. Zvlášť pokud jde o prachy. Ani omylem by se nevzdal dvaceti táců za nějaké bezvýznamné děcko, které by klidně mohl sebrat z ulice.

Hlava se mi točí a jsem dezorientovaný z bolesti v rameni. Snažím se přemýšlet přes mlhu, která mi zahaluje mozek. *Takže jsem s tou holkou měl pravdu? Vážně Charlie před necelými třemi lety unesl sestru toho děvčete?*

Když jsem ji uviděl poprvé, měla noční směnu v nemocnici. Můj podělanej strýc právě dostal nakládačku – a to pořádnou. Jeho tělo se po něčem takovém vůbec nemělo *najít* – a já jsem měl identifikovat tělo. No, teda to, co z něho zbylo. Hned jsem poznal, že je Sloane jako polámaný ptáček. Krásná takovým tím nenápadným způsobem.

Zářivé hnědé oči. Kudrnaté hnědé vlasy. Nejvíc mě ale zaujala bojovnost, která jí vyzařovala z očí. Zaujala a okouzila během pouhých deseti vteřin. Stáli jsme proti sobě v chodbě, zatímco čekala na výtah, a naše pohledy se setkaly. Měl jsem pocit, jako by mi někdo rozpáral břicho, a přesto jsem věděl, že mě vůbec nevidí. Hleděla na nějakou vzdálenou hrůzu, kterou jsem mohl jenom odhadovat. A to se mi nelíbilo.

Zjistil jsem si o ní všechno, co šlo. Tehdy jsem se dozvěděl, že se její sestra ztratila. V jednadvaceti letech ji unesli přímo z ulice. Sloanina rodina byla skrz naskrz křesťanská. Snubní prsteny, nedělní mše v kostele, žádné nadávky nebo alkohol, prostě plný balíček. Jenže po sestřině únosu Sloane přestala chodit do kostela. Nenosila křížek, který jí darovala její matka. Přestala věřit, protože nebylo snadné udržet si víru tváří v tvář něčemu tak strašnému, co ji v životě potkalo.

A pak jsem ji k tomu všemu připravil o panenství jako hnusný hajzl, kterým taky jsem. Jenomže to byla chyba.

Zjistil jsem, že ji Eli Harris prodává, když přišel Charliemu zaplatit. Stejně jako všichni ostatní v Seattlu platil Holsanovi výpalné za ochranu. Při placení se vychloubal dohodou, kterou s ní uzavřel. Ten zkurvenej parchant si myslel, jaká je legrace, když Sloane prodá tomu, kdo nabídne nejvíc – chlápku, kterého jsem znal jenom z doslechu. S oblibou ženy při sexu mlátil. Zaplatil jsem hodně, abych zaujal jeho místo. Dvojnásobek Eliho měsíčního výpalného. Eli mi řekl, že Sloane nemá problém pro-

dávat svoje tělo výměnou za informace. Že ji to baví. Že to byla ona, kdo tu dohodu navrhl.

Proti sexuálním pracovním jsem nic neměl. Byl to spravedlivý obchod. Jenomže Eli zatraceně *lhal*, že? *Jasně* že jo. Sloane se nikdy žádný muž *nedotkl*. Eli ji do té dohody vmanipuloval, tak jako přiměl mě, abych věřil, že je to oboustranný obchod. A tak jsem Sloane Romerovou připravil o panenství.

Byla to moje chyba. Ale taky *Eliho*... a, bože, za tu lež zaplatil.

Před jeho smrtí jsem z něj vytáhl všechno, co věděl o zmizení Alexis Romerové. Ten pasák tvrdil, že je za tím Charlie. Nevěřil jsem mu, ale stejně jsem se na to šéfa zeptal. Charlie se smrtelně urazil, že jsem něco takového vůbec naznačil.

Přece mě znáš, synku. Jsem ochotný zaplést se do všelijakých pochybných kšeftů, ale s holkama neobchoduju. Nestojí mi to za to, abych si kurvil karmu. Teď už mi padej z očí.

Užil jsem si svoji jedinou noc se Sloane a pak zpřetrhal veškerá pouta. Nedal jsem jí možnost zjistit informace, které jí Eli nasliboval. Bylo to drsné, já vím, jelikož svoji část dohody dodržela, ale nedozvěděla se stopu, kterou hledala. Ale sakra, aspoň jsem se postaral o to, že si to užila. Postaral jsem se o to, že se jí nezdály noční můry o mojí tváři pokaždé, když zavřela oči. Mohl jsem jen tak odejít. Nechat ji v tom hotelovém pokoji nedotčenou, nepřipravít ji o nevinnost. Na druhou stranu to nebylo možné, že? Netušil jsem, že je panna. Když jsem to zjistil, už bylo kurva pozdě.

„Jseš si tím jistě?“ Pevně stisknu Mattyho krk, až mu málem vylezou oči z důlků.

„Jo, chlape! Jo, jsem!“

K čertu s tebou, Charlie. Skloním se a zvednu z podlahy bouchačku, kterou Matty upustil. Desert Eagle. Obvykle nezabíjím pistolemi, ale kvůli uměleckému dílu člověk občas musí udělat výjimku.

„Zethe! Zethe, chlape, nedělej to! Omlouvám se, jo? Já se o-omlouvám, že jsem tě střelil!“

Škemrání nemám rád, zvedá se mi z toho žaludek. Udělám to. Stisknu spoušť a Mattyho hlava odlétne dozadu jako u boxujících robotů, jen s krví. Spoustou krve a kousky kostí; vypadají jako maličkaté úlomky rozbitého porcelánu.

„Proč musím mít vždycky pravdu?“

Otočím se a ve dveřích uvidím Lacey. Pravou dlaň si tiskne na hrud'. Je skrz naskrz promočená a lapá po dechu.

„Lacey –“

„Nedělej si s tím starosti,“ poví mi. „Věděla jsem to.“ Vklopýtá do místnosti. Se svrašťelým obočím se podívá na Mattyho a přitom nechápavě špulí pus. Rád bych si myslel, že je to její první mrtvola, ale tak naivní nejsem. Obrátí se na mě. Natáhne ruku. „Tak pojd'. Odvezeme tě do špitálu.“

Její pomoc ignoruju. „Ne. Do špitálu ne. Tam nepůjdu.“

Nebudu riskovat, že zase uvidím Sloane. Ne, dokud z Charlieho úst neuslyším pravdu. A já se ji *dozvím*, i kdybych to z něj musel vymlátit.

5

SLOANE

„Deset mililitrů epinefrinu. A zavolej na sál, že jsme na cestě.“

„Jo, já... jdu na to.“

Vzhlednu a vyzábly stážista se špatným účesem tam stále stojí a zírá na muže, který krvácí na lehátku před ním. *Muže, do kterého mám zabořené ruce až po zápěstí.* „Na co čekáš? BĚŽ!“

Nová várka stážistů je vždycky noční můra. Jsou tak nezkušení, že jsou naprosto k ničemu. A přitom je máme mezi amputovanými končetinami, postřelenými pacienty a světem, který nám padá na hlavu, naučit, jak lidi léčit. Já bych je to měla naučit, což je šílené, protože jsem to sama zjistila teprve nedávno.

„Ztrácíme ho, doktorko Romerová. Adrenalin?“ ptá se sestra.

Další adrenalin je to poslední, co tenhle člověk potřebuje. Jeho srdce už tak jede na maximum. Musíme mu spravit tu zející díru v břiše. Bůhví, jak moc má poškozené vnitřní orgány. A to nezjistím, dokud ho pořádně neotevřu a neodsaju všechnu tu krev. Právě teď nevím vůbec nic kromě toho, že tenhle člověk umře, pokud něco neudělám.

A hodně *rychle*.

„Dostaňte ho do výtahu,“ otočím se k sestře. Přikývne, odjísť kolečka lůžka a přitom bez mrknutí oka rozdává rozkazy svému týmu. Grace je profík. Kdyby musela, nejspíš by toho chlapa dokázala zachránit úplně sama. Polovina ošetřovatelek v téhle nemocnici by to zvládla, kdyby to bylo nutné. Všechny jsou přílišně nedoceněné, mizerně placené a přetížené.

Lidé nám uhýbají, když míříme s lehátkem k výtahu. Ruce mám stále zabořené v pacientovi. Přeshlapuju z nohy na nohu a přitom sleduju klesající čísla. Výtahy už mě nerozhodí. Po tolika jízdách jsem si na ten stísněný prostor zvykla. Nemocnice má jenom čtyři patra, a přesto trvá celou věčnost, než se ty zatracené dveře otevrou. Nakonec se odsunou na stranu a my závodíme s časem.

„Dovnitř, dovnitř! Rychle!“ Stážista, kterému jsem nařídila, aby upozornil operační sál – myslím, že se jmenuje Mikey – jen tak tak zachytí dveře. „Vědí, že dorazíme?“

„Jo.“

„Má zástavu, doktorko Romerová,“ zavolá Grace a monitory srdečního tepu a krevního tlaku se rozječí. Vytáhnu ruce z pacientova těla, popadnu Mikeyho a postrčím ho blíž.

„Drž ho pohromadě.“

Mikey vypadá jako zajíček ve světle reflektorů, když ukážu na mužovo zranění. „J-jak to myslíte?“

Vezmu obě jeho ruce a umístím je tam, kde je potřebuju. „*Myslím to tak, abys kurva držel střevo toho člověka v jeho těle!*“

Mikey můj příkaz možná poslechne a možná taky ne. Já už neztrácím ani vteřinu. Nakloním se nad pacienta a začnu mu stlačovat hrudník.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět...

Mocní tam nahoře před nějakou dobou rozhodli, že pacientovi se zástavou není nutné dávat umělé dýchání z úst do úst. Jedinou

prioritou je teď udržet v chodu srdce. Grace se o to postará. Pomocí resuscitačního vaku mu vhání kyslík do plic, zatímco já se při práci snažím popadnout dech.

Dveře se znovu otevrou.

„Fajn, jdeme.“ Nemůžu provádět masáž srdce a zároveň běžet, a tak vyskočím na stupačku na lůžku a nechám se odvézt na operační sál. Když jsem tu byla nová jako Mikey, vídávala jsem doktory, jak to dělají. Nikdy jsem si ale nedokázala představit, že bych to někdy taky dokázala. V posledních čtyřech letech se toho však hodně změnilo.

Lexino zmizení a snaha ji najít mě proměnily tolik, že už nejsem stejná osoba jako tehdy. Místo toho jsem taková, jaká musím být, abych tohle zvládla. Chladnokrevná. Vypočítavá. Nehroutím se pod tlakem. Dělán, co je potřeba. Všechno to začalo v tom hotelovém pokoji. Tehdy jsem vyměnila část sama sebe. Odstranila jsem tu část, která mi bránila dělat to, co je potřeba.

První operace, kterou jsem provedla, byla *sama na sobě*. Rezávým skalpelem jsem ze sebe vyřízla svou slabost a kochala se úchvatnou prázdnotou, která po ní zůstala.

Jakmile dorazíme k operačnímu sálu číslo tři, tým sester už na nás čeká. Našeho dosud neidentifikovaného pacienta jsem udržela naživu dvě stě patnáct vteřin. Čas běží. Za chvíli už dorazíme do sterilní předsíně mezi chodbou a operačním sálem, kde čeká umytý a připravený doktor Massey. Je to dobrý lékař, zvlášť pokud jde o úrazy. Když spatřím jeho tvář, skoro se úlevou rozesměju.

„Bez dokladů, autonehoda, pravděpodobně vnitřní zranění. Cestou mezi přízemím a druhým patrem mu klesl tlak.“ Massey přikývne. Přes masku mu není vidět do tváře, ale v očích má klidný a soustředěný výraz. Potvrzuje, že to zvládne.

„Jdi se umýt a okamžitě sem naklusej. Vypadá to, že budeme potřebovat dva páry rukou.“ Sestřičky ze sálu převezmou lehátko

a zmizí s mým pacientem za dvojitými dveřmi. S mým pacientem. Když máte ruce zabořené do břicha člověka, ať už žije, nebo ne, nesete za něj odpovědnost.

„Do prdele.“ Mikey se zastaví vedle mě. Nitrilové rukavice a plášť má celé od krve. Vypadá, jako by se účastnil krvavého masakru. „To bylo hustý.“

„To bylo odfláklý,“ opravím ho. „Nemůžeš takhle ztuhnout, Mikey. Pokud zaváháš, mohlo by to někoho stát život.“ Mám pocit, jako bych právě nakopla štěňátko. Mikey je nejspíš tak o tři roky mladší než já, jenže tři roky zkušeností vydají za celý život. To, že se na mě teď dívá těma svýma smutnýma kukadlama, mu u mě žádné úlevy nezajistí. Pocity jako výčitky svědomí si nemůžeme dovolit. Výčitky znamenají, že jsme udělali chybu nebo jsme neudělali dost. A v téhle nemocnici není na chyby nebo nedostatečné úsilí prostor.

„Zachráníte ho?“ zeptá se Mikey.

Dokážu to? Zachráním tohoto pacienta, když jsem nedokázala zachránit vlastní sestru? Řeknu Mikeymu to samé, co si opakuju každé ráno, než vůbec vstoupím do téhle budovy.

„Budu se snažit. Udělám pro to maximum.“

6

SLOANE

Ztratili jsme ho.

Někdy uděláte maximum, a přestože vás to stálo spoustu krve, potu a slz, prostě to nestačí. Sedmadvacetiletý Gary Saunders nám vykrvácel na sále, zatímco jsme se s doktorem Masseyem snažili ho zachránit. Jenže měl vnitřní orgány na kaši. Někdy to tak dopadne. Naučila jsem se podobné věci přijímat. Necítím žádnou vinu. Jsem jenom člověk a nejsem všemocná. Když lidé projdou těmihle dveřmi, zapomínají, že svou důvěru vkládají ve smrtelníky. Nejsem Bůh. Ani zdaleka neumím zázraky. Některé dny přijdou lidé, které můžete zachránit, a to jsou šťastné dny. Dobré dny, kdy máte pocit, že slunce svítí o něco jasněji. Ale pak jsou tu i dny na hovno. Jako třeba tehle.

Musím Garyho těhotné ženě oznámit, že zemřel. Většinou to zůstane na mně. Moji kolegové se domnívají, že umím sdělovat špatné zprávy. Já jsem však stejná jako oni. Pořád to šíleně bolí. Rozdíl mezi námi je ten, že se od té bolesti dokážu distancovat. Jsem v tom přímo odborník. Kdyby šlo o olympijský sport, vyhrála bych zlato. Zamířím do místnosti pro rodinné příslušníky

a tiše zaklepu na dveře. Uvnitř se vrtí brunetka s velkým bříškem. Žaludek se mi sevře. Karta pacienta mi vypadne z ruky a přistane na podlaze.

„Lex? *Alexis*?“ Vteřinu po tom, co mi její jméno splyne ze rtů, si uvědomím svoji chybu. Není to ona.

Tahle žena je starší, než by teď byla Lex. Její oči mají jiný odstín hnědé – o maličko světlejší, skoro oříškový. Zamračí se na mě. „My se známe?“

„Ne, ne. Omlouvám se. Na okamžik jsem si vás s někým spletla.“

„To je v pořádku. Jsem ráda, že vidím jinou lidskou bytost. Čekám tady celé hodiny. Nikdo mi nic neřekne. Můžu už vidět Garyho? Bude našťvaný, jestli zamešká v práci. Nikdy v životě nebyl nemocný.“ Plácá páté přes deváté. Ten úsměv dává dokonalý smysl – nasadila si ho na tvář, aby se nerozplakala sama v cizí místnosti. Klidně si může hrát na bezstarostnou. Stejně to ví. Nebo alespoň *tuší*.

„Je mi to líto, paní Saundersová. Mohly bychom se na okamžik posadit?“ Šaráda se začíná hroutit. Jakmile se sesune na židli, vstoupí do první fáze truchlení: popírání.

„Ne. Ne, říkali, že bude v pořádku. Musí jít o nějaký omyl. Prosím... mohla byste jít zkontrolovat, že jde opravdu o něj?“

Jsem Smrták. Fyzické zpodobnění smrti. Moji tvář si už navěky budou spojovat s nejhorší zprávou, jakou kdy dostanou. „Já jsem doktorka Romerová, paní Saundersová.“ Zavřu za sebou dveře a odříznu nás od vnějšího světa. „Jsem jedna z lékařů, kteří operovali vašeho manžela. Obávám se, že *jde* o něj. Mrzí mě to, ale Gary to nezvládl.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Krev & růže.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.